



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **P. H.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. KUKHK-38167/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „městský úřad“) ze dne 2. 10. 2017, č.j. MUDK-ODP/82503-2017/dum 10874-2017, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobce se měl dopustit uvedeného přestupku tím, že jako provozovatel motorových vozidel zn. Toyota, r. z. x, a zn. BMW, r. z. x, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při jejich užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič motorového vozidla zn. Toyota, r. z. x, porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil dne 4. 3. 2017 v 16:52 v obci Choustníkovo Hradiště na silnici I/37, ve směru na Jaroměř, nejvyšší dovolenou rychlost o 21 km/h. Řidič motorového vozidla zn. BMW, r. z. x, porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když překročil dne 22. 3. 2017 v 15:22 v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, na silnici II/300, ve směru do centra, nejvyšší dovolenou rychlost o 11 km/h. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce, jako provozovatel předmětných motorových vozidel, porušil tímto jednáním ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a dopustil se přestupku podle § 125f odst. 1 téhož zákona (pozn. soudu: jednalo se fakticky o dva přestupky, což je zřejmé i z odůvodnění správního orgánu prvního stupně, který ukládal úhrnný správní trest za dva přestupky projednané ve společném řízení). Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, v souladu s § 93, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byla za uvedené přestupky žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v úvodu podané žaloby namítl vady řízení o přestupku s tím, že právnickou osobu ODVOZ VOZU s.r.o. (pozn. soudu: nyní ODVOZ VOZU s.r.o. v likvidaci) nezmocnil k tomu, aby ho zastupovala v řízení o přestupku ze dne 22. 3. 2017, a pokud byly písemnosti zasílány pouze jmenované právnické osobě, nebylo mu řádně doručováno a nedošlo ani k řádnému zahájení řízení. Dále namítl porušení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť o vznesené námitce podjatosti rozhodl správní orgán prvního stupně, ač o ní měl rozhodnout žalovaný, protože námitka byla zaměřena i proti starostovi obce Dvůr Králové nad Labem.
4. Žalobce dále formuloval žalobní námitky do následujících bodů:
5. Namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů s odůvodněním, že se žalovaný nevypořádal s námitkami a důkazními návrhy, které byly doručeny správnímu orgánu prvního stupně dne 12. 10. 2017, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, a žalovaný se jimi měl zabývat jako odvolacími námitkami a důkazními návrhy. Obě zmíněná rozhodnutí označil z podstatné části za nepřezkoumatelná též proto, že správní orgán neobjasnily, jakými úvahami se řídily při skutkových a právních závěrech, a neodůvodnily ani naplnění formálních znaků přestupku ze strany žalobce. Žalobce konkrétně vytkl následující nedostatky:
 - Nebylo vysvětleno, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu (pozn. soudu: správně dle § 125f odst. 2 písm. a) cit. zákona). Pokud by použitý

rychloměr nebyl automatem, nemohl by být naplněn ani znak skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně se parametry použitého rychloměru nezabýval a k výkladu pojmu „automat“ pouze odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které nebylo provedeno jako důkaz a nebylo ani součástí spisu. Žalovaný rovněž vycházel z podkladů, které nebyly součástí spisu a nebyly provedeny jako důkaz, například ze smlouvy o pronájmu použitého rychloměru. Dále namítl, že použitý rychloměr úsekového typu měří pouze průměrnou rychlost vozidla na daném úseku, ačkoli skutková podstata přestupku spočívajícího v překročení průměrné rychlosti v českém právním řádu neexistuje. Správní orgán se měl též zabývat tím, komu použitý rychloměr patří. Nepřezkoumatelnost spočívá i v potenciálně nepřipustné participaci soukromého subjektu na měření rychlosti jízdy, neboť vlastnictví použitého rychloměru nebylo prokázáno, ani podmínky, za nichž byl rychloměr zapůjčen obecní policii.

- Správní orgán prvního stupně ani žalovaný neodůvodnily naplnění znaku skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu. Pouhé konstatování tohoto znaku skutkové podstaty vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť znak skutkové podstaty nebyl v řízení prokázán.
 - Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit konkrétní časovou verzi příslušných právních předpisů, které byly použity při rozhodování. Není tak zřejmé, zda bylo zkoumáno, jestli je pro žalobce novější právní úprava příznivější, případně zda byla užitá právní úprava účinná v době spáchání „údajného správního deliktu“. Žalobce se domnívá, že měl být užit zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též jako „*nový zákon o přestupcích*“) z důvodu kratších lhůt pro projednání přestupku a možnosti uložení sankce pod spodní hranici zákonné výměry. Správní orgán zřejmě rozhodoval dle nového zákona o přestupcích, avšak nevysvětlil proč a nezabýval se ani možností snížení správní sankce pod spodní hranici její výměry. Podle žalobce byl správní orgán povinen správní úvahu o snížení sankce užít a řádně ji odůvodnit, pokud měl možnost ji užít.
6. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nezabývaly dodržením podmínek měření rychlosti, a sice tím, zda bylo místo měření rychlosti označeno dopravními značkami jako úsek, na kterém probíhá měření rychlosti jízdy obecní policií ve smyslu § 12 odst. 1 písm. oo) a pp) vyhlášky č. 30/2001 Sb. (pozn. soudu: vyhláška byla zrušena k 1. 1. 2016) a v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „*zákon o obecní policii*“), podle kterého je obecní policie povinna uveřejnit vhodným způsobem informace o zřízení stálého automatického technického systému. Pokud probíhá měření rychlosti jízdy utajeně, není naplněn účel zákona, tj. zvýšení bezpečnosti provozu, protože každý řidič patrně zpomalí na úroveň rychlostního limitu tehdy, je-li dopravními značkami informován, že v daném úseku probíhá měření rychlosti jízdy. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, č.j. 9 As 38/2009, a namítl, že Policie České republiky (dále též „ČR“) nebyla zákonem zmocněna k provádění skrytého měření rychlosti. Český právní řád podle něj neposkytuje právní základ pro utajované pořizování audiovizuálních záznamů orgány veřejné moci pro účely správního řízení. Provedené měření rychlosti je tudíž nezákonné, jelikož předmětný úsek nebyl označen příslušnými dopravními značkami. Překročení rychlosti jízdy tedy nebylo prokázáno, jelikož jediný důkaz o rychlosti je nepoužitelný, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy.

Správní orgán sice dovodil, že zřízení použitého rychloměru bylo uveřejněno na úřední desce a v regionálních novinách, tato tvrzení však neprokázal, čímž učinil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Uveřejnění měření rychlosti jízdy na úřední desce a v regionálních novinách není vhodné, protože jím není zajištěno informování všech řidičů projíždějících úsekem měření rychlosti. Dále se správní orgány v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu nezabývaly ani tím, zda bylo účelem měření rychlosti jízdy zvyšování bezpečnosti. Podle žalobce je v souladu s účelem § 79a zákona o silničním provozu pouze takový výklad, podle něhož musí být úsek měření rychlosti jízdy označen příslušnými dopravními značkami. Správní orgány se nezabývaly ani tím, kde začínal a končil měřený úsek, a jaký zde byl rychlostní limit. Podle žalobce nebylo prokázáno ani odůvodněno, že by se měřený úsek nacházel v obci. Tvrzení správního orgánu, že se úsek měření nachází v obci, považuje žalobce za nedostatečné s ohledem na charakter úseku, který nevypadá jako typická obec, což dokládá snímek z místa měření. Případný rychlostní limit 50 km/h považuje za nedůvodně nízký s ohledem na charakter měřeného úseku a navrhuje v soudním řízení určit rychlostní limit prostřednictvím znaleckého posudku s tím, že jej při prokázání nedůvodnosti limitu 50 km/h nelze sankcionovat. Žalobce rovněž namítl, že měření rychlosti proběhlo na úseku dlouhém 0,5 km, avšak k překročení rychlosti mělo dojít pouze v úseku od značky „Začátek obce“ po značku „Konec obce“, tj. v úseku třikrát delším než byl měřený úsek. Výrok rozhodnutí podle něj neodpovídá skutečnosti, neboť řidič jeho vozidla měl překročit rychlost na určitém úseku, ale rychlost byla měřena pouze v úseku o zlomku této délky, a nebylo ani prokázáno, že se úsek nachází v obci. Dále namítl, že není ani zřejmé, z čeho správní orgán dovodil provedení měření rychlosti jízdy v součinnosti s Policií ČR, když nic takového ze stanoviska Policie ČR nevyplývá.

7. Žalobce se dále v žalobě vymezil vůči prvostupňovému rozhodnutí. Namítl, že jeho výrok odporuje § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, zejména zákonná kritéria výměry pokuty a zda následkem údajného porušení pravidel byla dopravní nehoda. Správní orgány tímto nerespektovaly hlediska uvedená v § 125e odst. 2 a § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
8. Žalobce rovněž vyjádřil svůj názor na rozpor právní úpravy dle § 125f zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem a navrhl přerušit řízení do skončení řízení o návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu před Ústavním soudem, aniž by tento návrh blíže specifikoval.
9. Též namítl, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoli skutková podstata přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu je „sekundární“. Namítl, že se správní orgán ke zjištění totožnosti řidiče nepokusil využít ani fotografie řidiče předmětného vozidla, pořízené pomocí rychloměru.
10. Žalobce v obecné rovině poukázal i na skutečnost, že správní orgány při řešení přestupků podle § 125f zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem diskriminují české provozovatele vozidel, protože je stíhají a přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. K tomu citoval webovou stránku České televize, a za účelem prověření, zda Městská policie Dvůr Králové nad Labem dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané vozidlem zahraniční registrační značky, navrhl provést důkaz znaleckým posudkem, případně to prověřit „objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobce.“ Systematické nestíhání určité osoby ze strany správního orgánu

označil za nepřipustnou libovůli a porušení zásady rovnosti účastníků řízení dle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

11. Žalobce a jeho advokát se rovněž domáhali naprosté anonymizace rozhodnutí ve věci s tím, že v souvislosti s rozhodnutím v projednávané věci nesouhlasí se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Advokát žalobce odůvodnil požadavek především tím, že z veřejně dostupné evidence lze zjistit časový harmonogram a jeho pracovní program v daném roce, což je soukromý údaj, který by podle něj neměl být zveřejněn.
12. Na základě shora uvedených žalobních bodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav věci.
14. K námitce, že žalobce nezmocnil právnickou osobu ODVOZ VOZU s.r.o. ke svému zastupování ve věci přestupku ze dne 22. 3. 2017, a že řízení o tomto přestupku nebylo řádně zahájeno, poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobci ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu písemnou výzvu z 11. 5. 2017 k zaplacení určité částky ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení. Výzva mu byla doručena osobně dne 16. 5. 2017 a žalobce na ni reagoval písemným sdělením konkrétní osoby řidiče, který měl jeho vozidlo dne 22. 3. 2017 řídit. Správní orgán prvního stupně zaslal jmenované osobě výzvu k podání vysvětlení, kterou se opakovaně nepodařilo doručit. Ke jmenovanému řidiči nebyly zjištěny ani žádné kontaktní údaje a dostupnými evidencemi Policie ČR osoba, kterou žalobce označil za řidiče předmětného vozidla, neprocházela. Správní orgán proto podle žalovaného učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak ve lhůtě 60 dnů ode dne zjištění přestupku se jej nepodařilo zjistit. Žalobce byl proto písemností z 28. 8. 2017 vyrozuměn o zahájení správního řízení a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí nejpozději do 29. 9. 2017. Tuto písemnost si žalobce převzal osobně dne 11. 9. 2017, avšak ve stanovené lhůtě zůstal nečinný. Rozhodnutí o přestupku ze dne 2. 10. 2017 si žalobce převzal dne 16. 10. 2017. Dne 12. 10. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření k podkladům rozhodnutí a plná moc prokazující zastoupení žalobce. Do té doby však správní orgán doručoval písemnosti přímo žalobci, neboť o tom, že by žalobce byl zastoupen, nebyl informován, se zástupcem žalobce jednal až v průběhu odvolacího řízení.
15. K žalobní námitce týkající se porušení § 14 správního řádu žalovaný uvedl, že námitku podjatosti posoudil v pozici představeného ve smyslu citovaného ustanovení a dospěl k závěru, že se k ní nepřihlíží.
16. K námitce spočívající v nedostatečném odůvodnění měřicího přístroje žalovaný poukázal na spisový materiál, z něhož vyplývá, že prvostupňový orgán užil automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy.
17. K námitce o neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný podotkl, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Doplnil, že zákonem č. 297/2011 Sb., došlo k novelizaci ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích,

které nestanoví povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami.

18. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

19. Jednání proběhlo dne 19. 12. 2019 v nepřítomnosti řádně předvolaných účastníků, kteří se z účasti na jednání omluvili, když jejich neúčast nebránila projednání a skončení věci (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).

20. Krajský soud provedl při jednání následující důkazy:

- návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti GEMOS CZ, spol. s r.o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
- stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
- smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřenou mezi společností GEMOS CZ, spol. s r.o., pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
- příslušné části webových stránek města Dvůr Králové nad Labem o umístění radarů, které se vztahují k řešené problematice, z toho zejména veřejnoprávní smlouvu mezi městem Dvůr Králové nad Labem, uveřejněnou informací o tom, že z důvodu dohledu nad bezpečností silničního provozu je vymezený úsek monitorován automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy – úsekové měření rychlosti s odkazem na mapu umístění zařízení SYDO Traffic Velocity.

21. Dále krajský soud provedl důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:

- čl. 28 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-16,
- čl. 29 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70153-16,
- čl. 30 - veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013,
- čl. 32 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,
- čl. 31 - rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2,
- čl. 33-34 - vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 23. 12. 2016, včetně přílohy č. 1 - Lokality.

22. Krajský soud neprováděl další důkazy navržené žalobcem, konkrétně zprávy z regionálních novin o měření rychlosti v předmětných obcích ani znalecký posudek za účelem prověření, zda Městská policie Dvůr Králové nad Labem dokumentuje a

oznamuje i přestupky spáchané vozidlem zahraničních registračních značek. Soud považoval skutkový stav věci již za dostatečně zjištěný z obsahu správního spisu, který byl doplněn o jím provedené a shora citované důkazy, především se však zmíněné další důkazní návrhy nijak nedotýkají projednávané věci řešené zdejším soudem, tj. deliktní odpovědnosti žalobce, a proto by nemohly pro věc přinést nové poznatky.

23. Následně krajský soud přistoupil k rozhodnutí věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu věci v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah tohoto přezkumu byl vymezen žalobcem v žalobních bodech (§ 75 s. ř. s.).

A) Skutkový stav věci:

25. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení ze dne 9. 4. 2017 o přestupku v dopravě (automatizované měření) ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, kterého se měl dopustit neznámý pachatel dne 4. 3. 2017 v 16:52 hod. v obci Choustníkovo Hradiště na silnici I/37 ve směru na Jaroměř, když byla neznámému řidiči motorového vozidla r. z. x naměřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0007, rychlost jízdy 74 km/h. Při zvážení možné odchylky radaru byla naměřena skutečná rychlost jízdy 71 km/hod. Délka měřeného úseku činila 475,2 m. Vzhledem k povolené rychlosti 50 km/hod. porušil blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Na fotografii pořízené při měření rychlosti vozidla r. z. x dne 4. 3. 2017 není řidič vozidla vidět. V kartě předmětného vozidla je jako provozovatel vozidla uveden žalobce.

26. Správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem rovněž oznámení ze dne 14. 4. 2017 o přestupku v dopravě (automatizované měření) ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, kterého se měl dopustit neznámý pachatel dne 22. 3. 2017 v 15:22 hod. v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, na silnici II/300 ve směru do centra, když byla neznámému řidiči motorového vozidla r. z. x naměřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL00010, rychlost jízdy 64 km/hod. Při zvážení možné odchylky radaru byla naměřena skutečná rychlost jízdy 61 km/hod. Délka měřeného úseku činila 643,3 m. Vzhledem k povolené rychlosti 50 km/hod. porušil blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Na fotografii pořízené při měření rychlosti vozidla r. z. x dne 22. 3. 2017 není řidič vozidla vidět. V kartě předmětného vozidla je jako provozovatel vozidla uveden žalobce.

27. V katastrálním území (dále jen „k. ú.“) obce Choustníkovo Hradiště vykonává úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti, jakož i související činnosti v rozsahu stanoveném zvláštními zákony, městská policie města Dvůr Králové nad Labem, a to na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 12.

6. 2013 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Z této veřejnoprávní smlouvy vyplývá, že měření rychlosti bude prováděno po dobu účinnosti smlouvy, tj. po dobu 5 let ode dne předání měřičů rychlosti, a to na silnici č. I/37 v k. ú. obce Choustníkovo Hradiště s tím, že provoz stacionárního měřiče rychlosti bude zpravidla bezobslužný a nebude vyžadovat přítomnost strážníka. Policie ČR schválila místo měření na základě § 124 odst. 9 písm. e) zákona o silničním provozu a nadřízený správní orgán poskytl k uzavření dané veřejnoprávní smlouvy souhlas ve smyslu § 160 odst. 5 správního řádu.
28. Dopravní inspektorát Policie ČR, územní odbor Trutnov, uvedl ve svém vyjádření ze dne 23. 12. 2016, že nemá námitek k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, vznesených Městskou policií Dvůr Králové nad Labem. Mezi navrženými místy úsekového měření jsou i úseky Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, směr centrum, o délce 643,3 metrů, a úsek Choustníkovo Hradiště, směr Jaroměř, o délce 475,2 metrů.
29. Zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem i obce Choustníkovo Hradiště schválila uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi uvedeným městem a obcí, ve znění č. KTÚ/VERJ-2013/590.
30. Dne 2. 12. 2013 byla mezi městem Dvůr Králové nad Labem a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., uzavřena smlouva o nájmu zařízení a o poskytování služeb, na jejímž základě pronajala uvedená společnost městu kamerový systém pro měření úsekové rychlosti certifikovaný Českým metrologickým institutem, umožňující měření rychlosti vozidel. Vlastníkem pronajímaného kamerového systému je společnost GEMOS CZ, spol. s r.o. Smluvní strany ve smlouvě ujednaly umístění měřících zařízení mimo jiné i v lokalitě Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, silnice II/300, ve směru do centra, v délce měření min. 300 m, a v lokalitě Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, v obou směrech, v délce měření min. 500 m. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu 6 let s dobou pronájmu měřícího zařízení na 5 let, počínaje dnem podpisu smlouvy oběma smluvními stranami (2. 12. 2013).
31. Informace o úsecích, kde probíhá úsekové měření kamerovým systémem (zařízením SYDO Traffic Velocity), byly uveřejněny na webu s tím, že vymezené úseky jsou monitorovány automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy z důvodu dohledu nad bezpečnostní silničního provozu. Umístění zařízení k měření rychlosti bylo dostupné na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem s ilustrativní mapkou (<http://www.gemos.cz/dvurkralove/>), rovněž tak nájemní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., byla uveřejněna na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem (http://www.gemos.cz/dvurkralove/dokumenty/Najemni_smlouva.pdf).
32. Ministerstvo dopravy vydalo dne 29. 5. 2013 stanovisko k novele zákona o silničním provozu, účinné od 19. 1. 2013, jakož i k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikaci této novely správními orgány v praxi. Ve stanovisku určuje i parametry automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, který je využíván při kontrole dodržování stanovené rychlosti, s tím, že až na výjimky se jedná o trvale nainstalované technické prostředky, které jsou projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaný bez obsluhy“ je podle Ministerstva dopravy nutné chápat tak, že spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky nebo dálkovým či

manuálním způsobem, ale jakákoli průběžná či operativní obsluha zařízení je v daném čase a místě vyloučena a do vlastního výběru měřených vozidel nezasahuje. Pouhé manuální spuštění měřicího zařízení policistou na místě kontroly není rozhodné. Po svém uvedení do činnosti měřicí zařízení vyhodnocuje rychlost jízdy všech vozidel, respektive vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy. Identita řidiče není v daný okamžik zjistitelná, tj. v daném čase a místě neexistuje kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.

33. Z návodu k použití měřicího zařízení vyplývá, že v rámci instalace jsou kamery měřicího zařízení (rychloměr) SYDO Traffic Velocity umístěny na vhodná místa nad úrovní vozovky u měřicích míst na vjezdu do měřeného úseku a na odjezdu z něj. Kamery a detektor přítomnosti vozidel jsou propojeny s výpočetními jednotkami. Rychloměr SYDO Traffic Velocity se ovládá pouze tak, že se po jeho zapnutí nastaví limit k maximální povolené rychlosti a platnost metrologického ověření. Údaje v rychloměru jsou zabezpečeny elektronickou značkou (podpisem) proti modifikaci, značka také jednoznačně identifikuje konkrétní rychloměr. Rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem pro rozsahu měření rychlosti v rozmezí 1 až 250 km/h, při maximální povolené chybě měření rychlosti ± 3 km/h do 100 km/h včetně.
34. Ve správním spisu jsou založeny ověřovací listy č. 8012-OL-70076-16 a č. 2012-OL-70153-16 Českého metrologického institutu, vydané k silničním rychloměrům typu SYDO Traffic Velocity, výr. č. GEMVEL0007 a výr. č. GEMVEL0010, které jsou umístěny na silnici č. 37 v Choustníkovu Hradišti (rychloměr v. č. GEMVEL0007) a na silnici II/300 ve Dvoře Králové nad Labem – Lipnice (rychloměr v. č. GEMVEL0010). Oba měří rychlost v rozsahu 1 až 250 km/hod. Minimální délka měřicího úseku rychloměru v. č. GEMVEL0007 na silnici č. 37 ve směru na Jaroměř činí 475,2 m a doba platnosti ověření tohoto rychloměru skončila dne 13. 3. 2017, tj. poté, kdy byla změřena rychlost vozidla žalobce dne 4. 3. 2017. Doba platnosti ověření rychloměru v. č. GEMVEL0010 skončila 17. 5. 2017, tj. po změření rychlosti vozidla žalobce dne 22. 3. 2017. Ověřovací listy byly vydány pro výrobce a vlastníka silničních rychloměrů společnost GEMOS CZ, spol. s r.o.
35. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla r. z. x a vozidla r. z. x podle § 125h odst. 1 až 3 zákona o silničním provozu, k úhradě částky 2 000 Kč a částky 800 Kč do 15 dnů od doručení výzvy. Pro případ, že by určenou částku neuhradil, poučil jej o možnosti sdělit ve stejné lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce si výzvu týkající se přestupku spáchaného vozidlem r. z. x převzal osobně dne 21. 4. 2017, výzvu týkající se přestupku spáchaného vozidlem r. z. x si převzal osobně dne 16. 5. 2017. Žalobce reagoval na každou z výzev správního orgánu včasným nahlášením osoby řidiče příslušného vozidla správnímu orgánu prvního stupně, pana I. H., narozeného ..., bytem K. 76/14, T. – N., S., s doručovací adresou v České republice D. N. 18/48, O.
36. Správní orgán prvního stupně následně osobu jménem I. H. vyzval podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče předmětného vozidla. Zásilky jmenovanému zasílal jak na uvedenou doručovací adresu, tak na adresu trvalého pobytu. Všechny zásilky se vrátily prvostupňovému správnímu orgánu jako nedoručené, protože adresát neměl na doručovací adrese poštovní schránku a v uvedeném místě trvalého bydliště byl neznámý.

37. Usneseními ze dne 28. 8. 2017 správní orgán prvního stupně podle § 76 odst. 1 zákona o přestupcích odložil oznámení o přestupku ve věci motorových vozidel r. z. x a r. z. x, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě. Z odůvodnění citovaných usnesení, jakož i z listin založených ve správním spisu, je patrné, že správní orgán prvního stupně provedl šetření k pobytu osoby jménem I. H. dotazem u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „PČR“), s negativním výsledkem. Ze sdělení PČR v rámci jiného správního řízení, avšak ke jmenované osobě, je zřejmé, že se na pana I. H., dotazuje s obdobnými žádostmi řada jiných správních orgánů (jejich žádosti s vyjádřením PČR jsou ve správním spise založeny), jmenovaný však neprochází dostupnými evidencemi PČR a šetřením na adrese D. 18/48, O., bylo zjištěno, že měl ke dni 13. 2. 2017 v označeném domě zhruba dva měsíce namontovánu poštovní schránku, ze které si však poštu nevybíral a v domě jej neznali.
38. Řízení o přestupcích žalobce jako provozovatele shora uvedených motorových vozidel byla spojena ke společnému řízení pod sp. zn. ODP/10874-2017/dum usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 8. 2017. Žalobce byl vyrozuměn oznámením z téhož dne o zahájení společného správního řízení o přestupcích provozovatele motorových vozidel r. z. x a x, jakož i o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v projednávané věci a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu dne 21. 9. 2017 v 9:00 hod. Zároveň byl dle § 36 odst. 3 správního řádu poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci nejpozději do 29. 9. 2017. Vyrozumění si žalobce převzal osobně dne 11. 9. 2017.
39. Uvedeného dne (21. 9. 2017) provedl správní orgán prvního stupně důkaz listinami mimo ústní jednání, o čemž sepsal protokol. Dokazování bylo provedeno listinnými důkazy, a to oznámením o přestupku v dopravě (automatizované měření) ze dne 9. 4. 2017 a ze dne 14. 4. 2017, související fotografickou dokumentací motorových vozidel tov. značky TOYOTA, r. z. x a tov. zn. BMW, r. z. x, a výpisy z karty motorových vozidel z centrálního registru vozidel. Z protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání je patrné, že se žalobce k provedení důkazů nedostavil, ač byl o provádění dokazování řádně a včas vyrozuměn. Ve stanovené lhůtě nevyužil ani možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což vyplývá z úředního záznamu ze dne 2. 10. 2017.
40. Dne 4. 10. 2017 vydal správní orgán prvního stupně ve společném řízení rozhodnutí pod č.j. MUDK-ODP/82503-2017/dum 10874-2017, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil jako provozovatel shora uvedených motorových vozidel. Ve skutkové větě prvostupňový správní orgán vymezil přestupek s tím, že řidič předmětných motorových vozidel porušil svým jednáním ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) body 3 a 4 cit. zákona, čímž žalobce jako provozovatel motorových vozidel porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, v souladu s § 93, § 35 písm. b) a § 46 nového zákona o přestupcích, byl za spáchání daného přestupku žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a podle § 95 nového zákona o přestupcích povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí popisuje neúspěšnou snahu správního orgánu prvního stupně ztotožnit osobu řidiče vozidel příslušnými dotazy a šetřením k osobě I. H. a objasňuje i subsidiaritu odpovědnosti provozovatele motorového vozidla za přestupek. Odůvodnění cituje

ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, z něhož je zřejmé, že jde o znění účinné po 30. 6. 2017, a dále se vyjadřuje k měření rychlosti jízdy pomocí stacionárních měřičů a k jejich ověření. Poukazuje i na zveřejnění měřených úseků v obcích Dvůr Králové nad Labem i Choustníkovo Hradiště na webu a na úředních deskách obcí, vyjadřuje se k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku jednáním žalobce a uvádí hlediska, jimiž se správní orgán řídil při stanovení výše správní sankce.

41. Dne 12. 10. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí spolu s plnou mocí žalobce pro zástupce společnost ODVOZ VOZU s.r.o., IČ: 03724026. Plná moc byla udělena k zastupování žalobce ve správním řízení vedeném Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, označeném sp. zn. MUDK-ODP/34198-2017/huv 10874-2017, jakož i k úkonům souvisejícím. Součástí vyjádření je i námitka, že všichni zaměstnanci úřadu, včetně starosty, jsou podjatí, protože opak nebyl prokázán a z měření rychlosti se pro obec, jejímiž zaměstnanci jsou úředníci, stal „výnosný byznys“.
42. Dne 19. 10. 2017 podal zástupce žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil a odvolací námitky nespecifikoval. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný dne 19. 12. 2017 zamítl napadeným rozhodnutím.
43. Sdělením ze dne 29. 1. 2018 žalovaný vyrozuměl žalobce o tom, že se k námitce podjatosti vůči všem zaměstnancům městského úřadu, včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu podle § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu, nepřihlíží. Sdělení bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 29. 1. 2018.

B) Právní závěry:

44. Soud se nejprve zabýval námitkou spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů, neboť v případě její důvodnosti by se nemohl zabývat ani ostatními žalobními body.
45. S ohledem na formulování jednotlivým námitkám týkajících se nepřezkoumatelnosti soud zdůrazňuje, že ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí uvedeným požadavkům, nemůže obstat závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, sp. zn. 7 As 34/2006 – 76). Povinnost řádného odůvodnění správních rozhodnutí není možné vykládat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí), potažmo zdůvodnění jevů, které nenastaly a jejichž přítomnost nelze dovodit ani z obsahu správního spisu (viz žalobní námitka ohledně absence zdůvodnění, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu). Správní orgán může na námitku reagovat i vyjádřením odlišného názoru v odůvodnění svého rozhodnutí, který přesvědčivě zdůvodní. Podstatné je, aby byly ve správním řízení, případně i v soudním řízení správním, vypořádány všechny základní námitky účastníka řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

46. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný jednoznačně uvedl své úvahy, jimiž se řídil při skutkových a právních závěrech, a svůj právní názor vyjádřil jasným a srozumitelným způsobem. Námitka žalobce, že se žalovaný opomněl vypořádat s námitkami a důkazními návrhy, které byly doručeny prvostupňovému správnímu orgánu dne 12. 10. 2017, jako s odvolacími návrhy, není důvodná. Ze správního spisu je zřejmé, že podání, které bylo doručeno prvostupňovému správnímu orgánu dne 12. 10. 2017, bylo myšleno jako vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí a nesměřovalo proti správnímu rozhodnutí. Žalobce, resp. jeho zmocněnec v odvolacím řízení, měl možnost odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu vymezit a uvést, v čemž spatřuje rozpor rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě nesprávnost rozhodnutí nebo předcházejícího řízení. Dne 19. 10. 2017 žalobce podal prostřednictvím zmocněnce proti prvoinstančnímu rozhodnutí blanketní odvolání, a když byl vyzván, aby jej ve stanovené lhůtě doplnil a odstranil jeho vady, zůstal nečinný a odvolání ponechal blanketní. Teprve v žalobě namítl, že vzhledem k tomu, že se odvolací správní orgán nevypořádal s námitkami v jeho podání ze dne 12. 10. 2017 jako s odvolacími námitkami, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Podstata nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů ovšem spočívá v jiných aspektech. Jde o případy, kdy ze správního rozhodnutí nelze seznat, které skutečnosti vzal správní orgán jako podklad pro rozhodnutí, proč považuje určité skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo vyvrácené řádně provedenými důkazy, na základě jakého právního předpisu či ustanovení rozhodl a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 Afs 44/2012 - 19, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Afs 31/2018-26). Toto není případ napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný zřetelně popsal své úvahy a názory. Soud rovněž zdůrazňuje, že smyslem přezkumného řízení prováděného správními soudy je především přezkum zákonnosti správních rozhodnutí či jiných postupů veřejné správy. Správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, sp. zn. 1 Afs 103/2009).

47. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující:

48. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence zdůvodnění, zda byl použit rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu s tím, že pokud by tomu tak nebylo, nemohlo by dojít ani k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

49. Žalobci je nutno přisvědčit v tom ohledu, že správní orgán prvního stupně co do výkladu pojmu „automat“ pouze odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které nebylo součástí správního spisu. Správní orgán se tudíž při odůvodnění svých závěrů výslovně opřel o stanovisko, které však neučinil součástí spisu, tj. nedal účastníku řízení možnost seznámit se s ním a vyjádřit se k němu jako k podkladu rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Stanovisko přitom nebylo ani skutečností známou správnímu orgánu z úřední činnosti, či notorií, kterou by nebylo zapotřebí dokazovat, respektive z odůvodnění rozhodnutí toto nevyplývá. Soud uvedené pochybení správních orgánů obou stupňů napravil, když při jednání provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013. Dále soud provedl důkaz i návodem k použití měřícího zařízení

(rychloměru) SYDO Traffic Velocity. Z citovaných listinných důkazů jednoznačně vyplývá, že použité rychloměry splňují parametry automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, který je využíván při kontrole dodržování stanovené rychlosti jízdy. Silniční rychloměry výrobních čísel GEMVEL0007 a GEMVEL0010, které byly umístěny na silnici č. 37 v Choustníkovu Hradišti (rychloměr v. č. GEMVEL0007) a silnici II/300 ve Dvoře Králové nad Labem – Lipnice (rychloměr v. č. GEMVEL0010) jsou typu SYDO Traffic Velocity. Rychloměr SYDO Traffic Velocity je přitom technickým zařízením trvale nainstalovaným (zabudovaným) v daném místě (kamery jsou umístěny nad úrovní vozovky u měřících míst na vjezdu do měřeného úseku a na odjezdu z něj), které je manuálně toliko zapínáno, vypínáno a nastavováno na určitý rychlostní limit. Průběžná či operativní obsluha tohoto zařízení je v daném čase a místě vyloučena, policisté nemohou zasahovat do výběru měřených vozidel a údaje v rychloměru jsou zabezpečeny elektronickou značkou (podpisem) proti jejich modifikaci.

50. Současně je však třeba zdůraznit, že skutečnost, že použité rychloměry byly automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy, vyplývá také z ověřovacích listů založených ve správním spisu na č. l. 28 a 29, z vyjádření Policie ČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel na č. l. 33 správního spisu, a z návrhu uvedených úseků Městské policie Dvůr Králové n. Labem, včetně ilustrativní mapy na č. l. 34 správního spisu. Okolnost, že správní orgány opřely závěr o automatizovaném technickém prostředku použitým bez obsluhy i o zmíněné stanovisko, sama o sobě nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.
51. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného dále v potenciálně nepřipustné participaci soukromého subjektu na měření rychlosti jízdy, když vlastnictví rychloměru ani podmínky, za nichž byl rychloměr zapůjčen obecní policii, nebyly prokázány. Soud musel přisvědčit žalobci v tom ohledu, že napadené rozhodnutí odkazuje ve svém odůvodnění na nájemní smlouvu, která nebyla součástí správního spisu. Soud proto provedl při jednání důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřenou mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně jejích příloh. Obsah nájemní smlouvy vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v dotčených obcích, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv. Podle § 79a zákona o silničním provozu je totiž policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
52. Z obsahu citované nájemní smlouvy je patrné, že obava žalobce (nadto ničím nepodložená), že by mohl na měření rychlosti v daných obcích participovat soukromý subjekt - vlastník rychloměru, není na místě. Z článku IV. nájemní smlouvy je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu nájemní smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani jeho výstupů ovlivňovat či do chodu měřícího zařízení zasahovat. Z návodu k použitému typu rychloměrů je ostatně zřejmé, že data z měření jsou zabezpečena elektronickým podpisem proti jejich následné modifikaci. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu

orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti - měřicí zařízení (hardware) a software. Žalobní námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.

53. Námitka spočívající v tvrzení, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelným též z důvodu, že nebylo prokázáno, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu (žalobce tvrdil, že je třeba vycházet z toho, že k nehodě došlo, čímž nemohly být naplněny znaky příslušné skutkové podstaty přestupku), je zcela nedůvodná. Podle krajského soudu jde o absurdní spekulaci, neboť žalobce neuvedl nic konkrétního, z čeho by bylo možné usuzovat na vznik dopravní nehody, a existence dopravní nehody nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Bylo by zcela absurdní, pokud by měly správní orgány vycházet z toho, že došlo k dopravní nehodě, ačkoli závěru o existenci dopravní nehody nenasvědčuje žádná zjištěná okolnost a ani účastník řízení v průběhu správního řízení nic takového netvrdil. Krajský soud proto žalobní námitce nepřisvědčil.
54. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož z něj nelze zjistit konkrétní časovou verzi příslušných právních předpisů, které byly užity při rozhodování. V souvislosti s tím rovněž namítl, že není zřejmé, zda bylo postupováno v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tj. zda správní orgán zkoumal, je-li novější právní úprava pro žalobce výhodnější. Soud upozorňuje, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný aplikoval zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále opět jen „*nový zákon o přestupcích*“). Především však soud konstatuje, že uplatněná námitka je ryze obecná, žalobce toliko naznačil možnost mimořádného snížení výměry pokuty vyplývající z § 44 nového zákona o přestupcích. Soud v obdobné míře obecnosti uvádí, že použití citovaného ustanovení by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohlo dané ustanovení dopadat, což však není případ souzené věci. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádný důvod pro mimořádně snížení sankce, který dané ustanovení předpokládá, a správní orgán prvního stupně mu uložil sankci na samé spodní hranici zákonné sazby, nelze dovodit přítomnost jakéhokoliv důvodu stanoveného v § 44 odst. 1 nového zákona o přestupcích, tedy ani důvodu uvedeného pod písm. c) zmíněného ustanovení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017-28). K žalobcově úvaze, že je správní orgán povinen užít správní úvahu spočívající ve snížení sankce a řádně ji odůvodnit, má-li možnost takovou správní úvahu užít, soud zdůrazňuje, že není pravda, že by ustanovení § 44 citovaného zákona ukládalo správnímu orgánu povinnost mimořádně snížit výměru pokuty. Citované ustanovení pouze stanoví podmínky, kdy správní orgán smí přistoupit k volné úvaze a pokutu uložit v částce nižší, než v rámci sazby předpokládané zákonodárcem. Možnost užití volné úvahy ještě neznamená povinnost správního orgánu úvahu užít.
55. Co se týče námítky žalobce, že použitý rychloměr úsekového typu měří pouze průměrnou rychlost vozidla na daném úseku, ač skutková podstata přestupku spočívajícího v překročení průměrné rychlosti v českém právním řádu neexistuje a výstup z úsekového rychloměru nemůže prokazovat naplnění některé skutkové podstaty dle zákona o silničním provozu, soud konstatuje, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby. Vedle měření okamžité rychlosti lze měřit rychlost průměrnou (tzv. úsekové měření rychlosti). Druhá

z uvedených metod je pro řidiče motorových vozidel v zásadě příznivější, neboť eliminuje i náhodné excesy. Princip úsekového měření rychlosti spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale průměrná rychlost vozidla na určitém úseku, přičemž se počítá s kolísáním rychlosti vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku. Pokud řidič vozidla překročí hranici povolené rychlosti v měřeném úseku, poruší pravidlo silničního provozu uvedené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy že je dovoleno jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. V důsledku porušení povinností řidiče může být samozřejmě vyvozena i delikttní odpovědnost provozovatele motorového vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

56. Žalobce rovněž namítl vady předcházejícího řízení o přestupku spočívající v tom, že písemnosti byly zasílány toliko právnické osobě ODVOZ VOZU s.r.o. (nyní ODVOZ VOZU s.r.o. v likvidaci), s tím, že ji nezmocnil k zastupování v řízení o přestupku ze dne 22. 3. 2017. Namítl, že pokud byly písemnosti zasílány pouze jmenované právnické osobě, nebylo mu řádně doručováno a nedošlo ani k řádnému zahájení správního řízení.
57. Ze správního spisu krajský soud však zjistil, že řízení o přestupku spáchaném dne 22. 3. 2017 bylo zahájeno řádně. Usnesením ze dne 28. 8. 2017 (viz č.l. 35 správního spisu) došlo ke spojení řízení o přestupcích ze dne 4. 3. 2017 a ze dne 22. 3. 2017. Téhož dne (28. 8. 2017) správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o zahájení řízení ve věci obou přestupků; řízení o přestupcích byla v daném okamžiku již spojena ke společnému řízení. Žalobce si oznámení o zahájení řízení převzal osobně dne 11. 9. 2017. Obsah správního spisu také jednoznačně vyvrací tvrzení žalobce, že příslušné dokumenty byly zasílány toliko jmenované právnické osobě. Žalobce si osobně převzal výzvy správního orgánu prvního stupně k úhradě příslušných částek ve smyslu § 125h odst. 1 až 3 zákona o silničním provozu, a to ve dnech 21. 4. 2017 a 16. 5. 2017 a osobně reagoval na každou z výzev včasným nahlášením řidiče vozidla správnímu orgánu prvního stupně, kdy označil pana I. H. Žalobce byl dále jednoznačně vyrozuměn též o tom, že dne 21. 9. 2017 v 9:00 hod. bude správní orgán prvního stupně provádět důkazy mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu, jelikož si uvedené vyrozumění převzal osobně dne 11. 9. 2017. Dokazování se však nezúčastnil.
58. S ohledem na zjištěné skutečnosti bylo vyvráceno tvrzení žalobce, že nebyl řádně předvolán k dokazování ve věci přestupku ze dne 22. 3. 2017. Písemnosti byly zasílány zástupci žalobce, právnické osobě ODVOZ VOZU s.r.o., IČ: 03724026, až po té, kdy žalobce dne 12. 10. 2017 oznámil správnímu orgánu prvního stupně, že zmocnil tuto právnickou osobu ke svému zastupování. Z udělené plné moci je zřejmé, že žalobce zmocnil právnickou osobu k zastupování ve společném řízení o přestupcích, nikoli k zastupování toliko ve věci přestupku ze dne 4. 3. 2017. Krajský soud, vzhledem ke svým zjištěním ze správního spisu, nepovažuje námitku žalobce za důvodnou, námitka se naopak jeví jako součást účelové obstrukce.
59. Žalobce dále namítl porušení ustanovení § 14 správního řádu, které spatřoval v tom, že o námitce podjatosti rozhodoval správní orgán, ačkoli byla zaměřena proti starostovi města Dvůr Králové nad Labem a měla být postoupena žalovanému.
60. Krajský soud k této námitce konstatuje obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že 12. 10. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, jehož součástí byla stručná námitka, že všichni zaměstnanci

úřadu, včetně starosty, jsou podjatí, neboť nebyl prokázán opak a z měření rychlosti se pro obec, jejímiž zaměstnanci jsou úředníci, „stal výnosný byznys“.

61. Krajský soud k této námitce konstatuje, že žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce sdělením ze dne 29. 1. 2018, že se nepřihlíží k vznesené námitce podjatosti vůči všem zaměstnancům městského úřadu, včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu, podle § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu. Soud zdůrazňuje, že vznesená námitka podjatosti tak, jak byla uplatněna, je formulována vysoce vágním a nekonkrétním způsobem a zjevně se jedná o nedůvodnou námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do struktury správního orgánu prvního stupně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, vyplývá, že žalovaný správní orgán není povinen reagovat na vágně formulovanou námitku, která není námitkou systémové podjatosti a jedná se na první pohled o nedůvodnou námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do struktury stěžovatele, předáním námitky nadřízenému orgánu k rozhodnutí. Krajský soud se s uvedeným názorem ztotožňuje, neboť opačný postup by byl v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Lze odkázat na názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku, a sice že *“[n]ikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.”* Správní orgán prvního stupně tedy nebyl povinen vágní a nedůvodnou námitku podjatosti předložit k rozhodnutí svému nadřízenému orgánu. Soud je nicméně oprávněn při přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé zcela autonomně posoudit soulad rozhodování o námitce podjatosti s procesními předpisy, a pokud by shledal jejich podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Správní soud je totiž při přezkumu rozhodnutí ve věci samé povinen zkoumat uplatněnou žalobní námitku podjatosti samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak bylo s námitkou naloženo ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33).
62. Krajský soud konstatuje, že v projednávané věci správní orgány vyhodnotily námitku podjatosti v souladu s procesními předpisy. Z vágně formulované námitky podjatosti je zcela zjevné, že jejím obsahem není systémové riziko podjatosti. Důvodem podjatosti všech úředních osob není jejich zaměstnanecký, služební či obdobný poměr k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny. Zaměstnanci městského úřadu Dvůr Králové nad Labem nejsou zainteresováni na výběru pokut uložených za přestupky v dopravě, jejich odměňování není závislé na množství finančních prostředků, které plynou z výběru pokut, a vedení města Dvůr Králové nad Labem do výkonu státní správy nezasahuje. Krajský soud pro úplnost odkazuje na odůvodnění sdělení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 29. 1. 2018, č.j. KUKHK-38167-5/DS/2017/Er, s nímž se ztotožnil. Pokud žalovaný správní orgán sdělil žalobci, že nebude k námitce podjatosti přihlížet, postupoval v souladu s procesními předpisy.

63. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nezabývaly dodržením podmínek měření rychlosti, a sice tím, zda bylo místo měření rychlosti označeno dopravními značkami jako úsek, na kterém probíhá měření rychlosti jízdy obecní policií v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když je obecní policie podle citovaného zákona povinna uveřejnit vhodným způsobem informace o zřízení stálého automatického technického systému. Soud k této námitce konstatuje, že město Dvůr Králové nad Labem, jehož městská policie vykonává na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013 pro obec Choustníkovo Hradiště úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti, splnila v tomto ohledu povinnosti, které jí ukládá zákon o obecní policii. Podle ustanovení § 24b odst. 2 citovaného zákona, *jsou-li k pořízování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit*. Na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem, které se vztahují k řešené problematice, je zveřejněna informace o tom, že z důvodu dohledu nad bezpečností silničního provozu je vymezený úsek obce monitorován automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy. Informace o úsekovém měření rychlosti je doplněna i odkazem na mapku rozmístění měřících zařízení SYDO Traffic Velocity. Lokality, ve kterých jsou umístěny předmětná měřící zařízení, jsou uvedeny i v čl. IV. nájemní smlouvy uzavřené dne 2. 12. 2013 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., která byla rovněž zveřejněna na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Tvrzení žalobce, že informace o zřízení stálého automatického technického systému nebyly uveřejněny, bylo dokazováním vyvráceno.
64. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán neprokázal a neřešil označení místa měření příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „Měření rychlosti“ (č. IP 31a) označující začátek měřeného úseku, a značkou „Konec měření rychlosti“ (č. IP 31b), označující konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií, ve smyslu § 12 odst. 1 písm. oo) a pp) vyhlášky č. 30/2001 Sb. Soud konstatuje, že žalobcem citovaná vyhláška byla k 1. 1. 2016, tj. ještě před spácháním projednávaného přestupku, zrušena. Zákon o silničním provozu ani jiná právní norma přitom nevyžaduje, aby správní orgány označovaly začátek a konec místa měření rychlosti informativními dopravními značkami.
65. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se správní orgány v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu nezabývaly tím, zda bylo účelem měření rychlosti jízdy zvyšování bezpečnosti, když je podle žalobce v souladu s účelem § 79a zákona o silničním provozu pouze takový výklad, podle něhož musí být úsek měření rychlosti jízdy označen příslušnými dopravními značkami.
66. Krajský soud upozorňuje, že zákonnou podmínkou měření rychlosti vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, není prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Podle citovaného ustanovení je policie a obecní policie, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
67. Důvodná není ani námitka, podle níž se jednalo o skryté měření rychlosti obecní policií bez opory v zákoně, a tím pádem o překročení pravomoci policie dle § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud odkazuje k oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech na příslušný souhlas Policie ČR s prováděním úsekového měření rychlosti, který byl udělen ve smyslu ustanovení § 79a

zákonu o silničním provozu, a sice na vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 23. 12. 2016, včetně přílohy č. 1 – Lokality. Dále krajský soud odkazuje na veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12. 6. 2013, na výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2. Námitka, podle níž policie skrytým měřením překročila své pravomoci, není důvodná. Informace o úsecích, kde probíhá úsekové měření zařízením SYDO Traffic Velocity, byly zveřejněny. Na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem byla zveřejněna i Nájemní smlouva uzavřená se společností GEMOS CZ, spol. s r.o., která vyjmenovává v čl. IV. seznam lokalit, kde jsou rychloměry instalovány. Všechny zmíněné dokumenty byly v době spáchání řešeného přestupku platné. Z jejich obsahu plyne souhlas Policie ČR s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, čímž je naplněna i podmínka, že obecní policie postupovala v součinnosti s Policií ČR. Policie ČR byla informována o umístění úsekových rychloměrů na konkrétních místech a s jejich umístěním a následným měřením rychlosti projíždějících motorových vozidel Městskou policií Dvůr Králové nad Labem souhlasila. K namítané absenci doložení účelu měření (zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích), soud uvádí, že daná skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětným přestupkům (resp. v době spáchání „správním deliktům“) došlo. Prvostupňový správní orgán se nicméně v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval i touto problematikou (viz str. 12) a odůvodnil, proč je nastavení rychlostních limitů důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a osvětlil, v čem bylo jednání žalobce nebezpečné pro společnost, a krajský soud na dané odůvodnění toliko odkazuje.

68. Co se týče námítky, podle níž český právní řád nedovoluje pořizování záznamů jako důkazního prostředku ve správním řízení orgánem veřejné moci bez vědomí kontrolované osoby, krajský soud konstatuje, že Policie ČR, respektive obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných. Jsou-li k pořizování těchto záznamů zřízeny stále automatické technické systémy, je Policie ČR (případně obecní policie) povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit (viz § 62 zákona č. 273/2008 Sb., respektive § 24b zákona o silničním provozu). Zákon o silničním provozu nicméně nevyžaduje, aby místa měření rychlosti prostřednictvím automatizovaných systémů byla zvláštním způsobem označena (informativní dopravní značkou). Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119, krajský soud upozorňuje, že citovaný rozsudek na danou věc nedopadá. Skutkový stav byl v odkazované věci odlišný, neboť Nejvyšší správní soud řešil utajované pořizování audiovizuálních záznamů uvnitř vozidla taxikáře. Jeho závěry se vztahují na utajené pořizování audiovizuálních nahrávek orgány veřejné moci pro účely správního trestání, pokud zasahují do „soukromého života“ fyzických osob ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve věci projednávané před zdejším soudem však došlo k pořízení záznamu o rychlosti vozidla, aniž by

záznamové zařízení bylo schopno odlišit, zda je vozidlo provozováno fyzickou či právní osobou nebo kdo jej v daném okamžiku řídí, a aniž by zasáhlo do soukromé sféry života fyzické osoby ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z jiného rozsudku Nejvyššího správního soudu, na nějž žalobce poukázal (rozsudek ze dne 25. 2. 2010, č.j. 9 As 38/2009) je zřejmé, že soukromý život je pojem, který je nutné vykládat spíše extenzivně, s tím, že ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nezahrnuje pojem „soukromý život“ pouze nejbližší okolí člověka, v němž žije (domov a rodinu), nýbrž i stránku obchodní a profesní. Ve věci žalobce nicméně nebyl pořízen ani takový záznam, kterým by došlo k zásahu do jeho soukromého života ani v právě uvedeném extenzivním pojetí.

69. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž správní orgány neprokázaly ani neodůvodnily místo kde začínal a končil měřený úsek, jaký platil v měřeném úseku rychlostní limit a zda se měřený úsek nacházel v obci. Žalobce považoval závěr o rychlostním limitu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, když správní orgán nijak neprokázal, že se jednalo o obec, respektive že by úsek, kde měření probíhalo, byl skutečně označen značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a místo měření spolu s rychlostním limitem nelze podle žalobce prokázat popisem fotodokumentace. Žalobce k uvedené námitce rovněž doplnil, že pokud by v měřeném úseku skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, byl by takový limit zcela neadekvátní s ohledem na charakter úseku, který jako typická obec nevypadá, a k prokázání svého tvrzení a stanovení adekvátního rychlostního limitu pro daný úsek měření navrhl provést důkaz znaleckým posudkem.

70. Na základě § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami (na účelových komunikacích se značky neosazují). V souvislosti s danou problematikou se krajský soud ztotožňuje se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, respektive v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, podle něhož *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*

71. Krajský soud k citovaným závěrům obou soudů dodává, že podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, je překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, nikoli v „zastavěném území,“ či snad na území, které se svojí charakteristikou shoduje s představou typické české obce. Podle citovaného ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *„v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h.“* Pro naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku je proto podstatné to, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, přičemž v úvahu by přicházelo jen snížení nejvyšší přípustné rychlosti místní úpravou provozu ve smyslu § 18 odst. 6, ve spojení s § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu, ze spisu však existence takové zvláštní místní úpravy nevyplývá. Návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem soud zamítl jako nedůvodný, neboť by nemohl přinést pro projednávanou věc nic relevantního, když není sporu o existenci rychlostního limitu na území obce ve výši 50 km/h, a stanovení (nového) adekvátního rychlostního limitu není předmětem tohoto sporu.
72. K tomu, že rychlost předmětných motorových vozidel byla změřena v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, krajský soud uvádí následující:
73. Skutečnost, že se měřené úseky nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště a na silnici II/300 v obci (městě) Dvůr Králové nad Labem mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace těchto úseků ve správních rozhodnutích, ale především i z obsahu správního spisu, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacích listů Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70076-16 a č. 2012-OL-70153-16, obsahujících údaje o umístění rychloměrů, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště (ve vztahu k umístění rychloměru na silnici č. I/37 v k. ú. obce Choustníkovo Hradiště) a z vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 23. 12. 2016, včetně jeho přílohy. Umístění rychloměrů na území zmíněných obcí je patrné i z nájemní smlouvy uzavřené mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., a městem Dvůr Králové nad Labem dne 2. 12. 2013 a z informací zveřejněných na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem ohledně umístění rychloměrů. Nájemní smlouva v čl. IV jednoznačně stanoví, že na silnici II/300 ve Dvoře Králové nad Labem – Lipnice, probíhá měření rychlosti v jednom směru na úseku v délce minimálně 300 metrů ve směru do centra, s čímž koresponduje i údaj na fotografii, která je součástí oznámení o přestupku na č. l. 9-10 správního spisu; údaj uvádí konkrétně délku měřeného úseku 643,3 metrů. Ve vztahu k silnici I/37 v Choustníkovo Hradišti stanoví čl. IV shora citované nájemní smlouvy obousměrné měření rychlosti o délce úseku minimálně 500 metrů, přičemž délka měřeného úseku činila 475,2 metrů, což vyplývá z fotodokumentace, jež je součástí oznámení o přestupku na č.l. 1-2 správního spisu. Přestože konkrétní umístění dopravních značek „Obec“ a „Konec obce“ správní orgány neučinily předmětem dokazování, nejsou na místě důvodné pochybnosti o umístění rychloměrů na území obce, jelikož ze shora citovaných listinných důkazů jednoznačně vyplývá lokalizace obou měřících zařízení SYDO Traffic Velocity. Rychloměr výr. č. GEMVEL0007 byl instalován na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště ve směru na Jaroměř. Z fotografií a ilustrativní mapy, které jsou dostupné na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem, je nadto patrná i zastavěnost území

v dané lokalitě umístění rychloměru (podél jedné straně silnice č. I/37 jsou viditelné i rodinné domy, přičemž v blízkosti se nachází rovněž přechod pro chodce). Rychloměr výr. č. GEMVEL0010 byl instalován na silnici II/300 ve městě Dvůr Králové nad Labem – Lipnice a z fotografií a ilustrativní mapky na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem je rovněž zřejmá zastavěnost území v místě, kde je předmětný rychloměr instalován. Skutečnost, že jsou předmětné rychloměry umístěny na území obce (jakož i zastavěnost tohoto území) je zjiitelná po přiblížení (zvětšení) ilustrativní mapky s rozmístěním jednotlivých rychloměrů. Žalobní námitky krajský soud proto vyhodnotil jako nedůvodné. Správní orgány měly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště a města Dvůr Králové nad Labem za spolehlivě prokázané, stejně jako začátek a konec měřených úseků, a rovněž krajský soud se na základě shora citovaných důkazů přesvědčil o tom, že o umístění rychloměrů na území obce není žádných rozumných pochybností.

74. Žalobce rovněž namítl, že měření rychlosti proběhlo na úseku dlouhém 0,5 km, avšak k překročení rychlosti mělo dojít pouze v úseku od značky „Začátek obce“ po značku „Konec obce“, tj. v úseku třikrát delším, než byl měřený úsek, a proto je výrok, podle něhož řidič jeho vozidla překračoval rychlost na určitém úseku, ačkoli rychlost byla měřena pouze v úseku o zlomku této délky, v rozporu se skutečností. Krajskému soudu k uvedené námitce nezbyvá než podotknout, že z čl. IV nájemní smlouvy ze dne 2. 12. 2013 uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., jednoznačně vyplývá minimální délka měřených úseků (300 metrů v případě silnice II/300 ve městě Dvůr Králové nad Labem a 500 metrů v případě silnice I/37 v obci Choustníkovo Hradiště), která odpovídá skutečné délce měřených úseků tak, jak je zřejmé z oznámení o přestupku včetně fotodokomunetace (viz též předchozí bod tohoto rozsudku). Žalobce zcela opominul fakt, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v jediném konkrétním místě, nýbrž průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že je výrok prvostupňového správního rozhodnutí zcela srozumitelný a odpovídá i údajům obsaženým v listinných důkazech ve správním spisu.
75. Žalobce ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí dále namítl, že odporuje § 68 odst. 2 správního řádu, jakož i § 125e odst. 2 a § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, zejména neobsahuje zákonná kritéria výměry pokuty a údaj, zda následkem údajného porušení pravidel byla dopravní nehoda.
76. Krajský soud konstatuje, že podle výroku prvostupňového rozhodnutí se žalobce dopustil přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 10 odst. 3 cit. zákona. Ve vztahu k porušení povinností řidiče motorových vozidel výrok odkazuje na ustanovení § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Uložení správního trestu se pak opírá o ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož lze za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 3 uložit pokutu od 2 500 do 5 000 Kč, a dále o § 93, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Krajský soud podotýká, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele

přestupku příznivější. Pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.

77. Z odkazu na zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, při ukládání správního trestu je patrné, že prvostupňový správní orgán nepostupoval podle zákona účinného v době spáchání přestupku, nýbrž podle pozdějšího zákona, aniž by stručně vysvětlil, proč je takový postup pro pachatele přestupků příznivější. Výrok opomíjí rovněž ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (v době spáchání přestupků), podle kterého „za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“ Skutečnost, že správní orgán prvního stupně opomněl opřít výrok o správním trestu také o citaci pravidla, podle něhož je pro určení výše pokuty rozhodné rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, když se při ukládání pokuty tímto pravidlem řídil, nečiní výrok nepřezkoumatelným a není ani důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Uvedené pochybení nemohlo změnit právní postavení žalobce a nebylo jím nezasaženo ani do jeho práv. Z citovaného výroku je totiž zřejmé, že správní orgán ukládal žalobci pokutu v rámci zákonné sazby (od 2 500 Kč do 5 000 Kč), přičemž pokutu uložil na samotné spodní hranici této sazby. Skutečnost, že užití správní úvahy o mimořádném snížení sankce ve smyslu nového zákona o přestupcích, nebylo na místě, krajský soud objasnil již v bodu 54 tohoto rozsudku.
78. Ani námitku týkající se údajné protiústavnosti právní úpravy dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, spolu s návrhem na přerušení řízení do skončení řízení o návrhu Krajského soudu v Ostravě „na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu před Ústavním soudem,“ krajský soud neshledal důvodnou. Předně je nutno podotknout, že žalobce zmíněný návrh Krajského soudu v Ostravě nijak nespecifikoval. Pokud snad měl na mysli návrh Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 4. 2016, soud jej poučuje, že o uvedeném návrhu Ústavní soud již rozhodl dne 16. 5. 2018 (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 – 1). Plénium Ústavního soudu přitom neshledalo právní úpravu, kterou se za určitých podmínek přenáší odpovědnost za porušení pravidel silničního provozu na provozovatele vozidla, jako protiústavní. K tvrzením o protiústavnosti citovaného ustanovení se krajský soud nehodlá dále vyjadřovat a zdůrazňuje, že smyslem správního soudnictví je poskytovat ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob, nikoli generální přezkoumání ústavnosti právních norem. Souladem odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek (správní delikt) ve smyslu § 10 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, s ústavním pořádkem, se Ústavní soud již zabýval v citovaném nálezu a Krajský soud důvod k přerušení tohoto řízení neshledal.
79. Žalobce dále namítl, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoli to skutková podstata přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, vyžaduje. Správnímu orgánu vytkl, že se nepokusil zjistit totožnost řidiče pomocí fotografie řidiče předmětného vozidla pořízené pomocí rychloměru. Krajský soud názor žalobce nesdílí. Z obsahu správního spisu vyplývá jednoznačná snaha správního orgánu prvního stupně zjistit řidiče předmětných vozidel poté, kdy obdržel vyjádření žalobce s označením údajného řidiče jím provozovaných motorových vozidel v době spáchání přestupku, včetně kontaktních údajů dané osoby. Všechny zásilky se

však vrátily jako nedoručené, přičemž ze sdělení PČR v rámci jiného správního řízení vyplynulo, že na jmenovaného, který je nekontaktní, je opakovaně odkazováno jako na řidiče motorových vozidel v době páchání přestupků. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a sice že pokud správní orgán zašle výzvu osobě, kterou provozovatel vozidla označil jako řidiče vozidla, avšak jmenovaná osoba si zásilky nepřebírá na uvedené adrese a je nekontaktní, nezbyvá správnímu orgánu než řízení o přestupku odložit či zastavit. Vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky ke zjištění totožnosti osoby, jež byla označena provozovatelem vozidla jako řidič, by popíralo smysl právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu. Ani tato žalobní námitka proto nemohla být shledána důvodnou.

80. Námitkou žalobce, že správní orgány diskriminují při řešení přestupků podle § 125f zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem české provozovatele vozidel, neboť je stíhají, ač přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, se krajský soud nezabýval. Žalobce totiž neuvedl žádné skutkové a právní důvody nezákonnosti nebo nicotnosti rozhodnutí, které by bylo možné individualizovat ve vztahu k projednávané věci tak, aby jeho tvrzení bylo možné jasně odlišit od jiných konkrétních skutkových dějů. Poznámka o diskriminaci českých provozovatelů vozidel nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejedná se o řádně uplatněný žalobní bod, nýbrž o vágní tvrzení, kterým se krajský soud dále nebude zabývat. Z těchto důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobce, aby jeho domněnka byla prověřena pomocí znaleckého posudku nebo „za přítomnosti nestranné osoby a žalobce“.
81. Žalobce závěrem svého návrhu rovněž požadoval, aby rozhodnutí ve věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu takovým způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak, jak je vymezeno shora (viz bod 80 tohoto rozsudku). Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, respektive která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela. Vznesený požadavek se nijak nedotýká předmětu projednávané věci, nýbrž jde o obecný nesouhlas advokáta žalobce s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Nelze rovněž přehlédnout, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce. Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí, čímž sleduje zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) cit. zákona, *a contrario*. Zveřejňování meritorních rozhodnutí je vhodné nejen z hlediska sjednocování soudní praxe, nýbrž i vzhledem k požadavkům práva na spravedlivý proces, transparentnosti a veřejné kontroly výkonu spravedlnosti. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a

realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. 9 As 429/2018 – 35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č.j. 44 A 3/2011-60. Proces zveřejňování meritorních rozhodnutí ve správním soudnictví je pak zcela v gesci Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se z uvedených důvodů požadavkem dále nezabýval.

82. S ohledem na shora uvedené důvody krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, pročez právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem vznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. prosince 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně